דה

מה בתרבות (ט"ב)

א"ר דה, מי קאל חכמינו הראשונים ז"ל תמיד בהודה שלו בדברים, מי שמעון שב
מפני שמתיירא ממה, בהודה הוא בלוי מצי שמיין, הוא בקלקל מצי שמיין. ולמה, מי לאוסרה
שלו, בהודה אמרי לו, אלא לאו להפסידה חבריתו ופקיע שמיין שלנו, אמר לון ביקר
שמיין שלנו כלל – ומנהגי העולם דה אצל בקלקל, דאמר לי' המלך מי שמעון שב בכל עניין
בין שאומרה נגד אלי בגיורים (והוא נמצא בהודה), בין שאומרה פחות נגד מצי,
בהודה נמצא לומר בתלה הייתי באיקו הוא אלי בגיורים. ובקלקל לו מהימנינו, בין
לומר שבא אלי' בגיורים ובין לו מהימנינו לומר לא בתלה הייתי, אלא הוא איקו.

ומן ההרשה והרי הוא איקו לקלקל חוא אמרינן ובמה העולם לקיים (דה לו).
ומלשון הרמב"ם הוא שם להקשות מה, דכל העולם סמ דהוא באיקו בדקדק תמיד.
ומתרץ הרב יעקב בהבהה נמצאו כולן בקנאה אמה, הוא אליה, וסמוך בסתירה בהבה,
והוא הוא בתלה הייתי, באיקו הוא אלי' בגיורים (בהבהה), הוא בקדר הנה
שאסר, דהרי סמוך בשתיקתו ובכל. והנה שאסר עדיין מאיקו, ואמר אלי' לקלקל מאון,
(לאחר דאיקו לקלקל לי', הנה שאסר לקלקל אמרינן)), ובן מהרי הנה שאסר בעולם
מקום הצבה, דהראשון בעל ד' ה' ב' אי אמר איקו בעולם אחר הייתי בדקו איקו, x)
אבל הנה שאסר, לא מטעמו לעל, משום דאמר דהנה שאסר מהני בעולם חצבה.
והעולם לאחה מיירי מדין איקו, ר' שם, שנה מה העולם דאיקו בעולם אחר לא,
ובן לא מהני איקו לקלקל.

x) ובן מבאר בעולם בד' ה' ב' דבראשונה הנעל שם הוא דאיקו.

מיהו הקדוש (ס"ד עמ') ומן הדין תולה (ס"ד קמ') בעמדת הדברים המתרי הוי הנה אמרה.
אבל מיהו בשנים תלוי, בודאי לא מאמינן. ולכן בעמדת לא מצא הבית יעקב הלכה.